

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **P. H.**, bytem Na K. 76, N., zastoupen JUDr. Radkem Kellerem, advokátem se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: **I. J. D.**, bytem Na K. 487, N., a **II. R. H.**, bytem Na K. 76, N., zastoupená JUDr. Radkem Kellerem, advokátem se sídlem Jaselská 23, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2015, č.j. KUZL 37626/2015, sp. zn. KUSP 27031/2015 ÚP-No,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2015, č.j. KUZL 37626/2015, sp. zn. KUSP 27031/2015 ÚP-No, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Napajedla, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 6.3.2015, č.j. SÚ/2015/9310-2012/K, o umístění a povolení stavby „novostavba dílny“, včetně stavby „SO 03 – venkovní napojení kanalizace“, „SO 04 – venkovní napojení vodovodu“, „venkovní kabelové rozvody elektrické energie NN“, „SO 05 – venkovní napojení plynu“, „oplocení“ a „zpevněné plochy a příjezdy“, vše na pozemcích parc. č. 80/1 (zahrada) a parc. č. 76/1 (ostatní plocha) v katastrálním území Napajedla. Prvostupňovým rozhodnutím byly dále stanoveny podmínky pro umístění, provedení a užívání stavby, mimo jiné byla stanovena podmínka zkušebního provozu dílny po dobu šesti měsíců a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení proti umístění a povolení stavby. Podanou žalobou se žalobce domáhá též zrušení prvostupňového rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že napadená rozhodnutí obou stupňů jsou nicotná a že jimi byl zkrácen na svých právech. Realizací stavby podle žalobce dojde k podstatnému zhoršení kvality bydlení a omezení jeho vlastnického práva.

Žalobce má za to, že napadená rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku odůvodnění, nedostatečném vypořádání námitek uplatněných v průběhu správního řízení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V této souvislosti poukazuje zejména na nedostatečné odůvodnění podle žalobce nepřiměřeně dlouhé doby zkušebního provozu, nedostatečně posouzení souladu stavby s územním plánem města Napajedla, nedostatečné vypořádání námitek týkající se závazného stanoviska, navýšení dopravní zátěže, emisí a hluku, a konečně nedostatečné vypořádání námitek, že stavba více než pětinasobně překračuje plochu povolenou vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).

Žalobce namítá, že došlo k porušení § 21 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení příslušné výjimky a žalobci (spolu s osobou zúčastněnou na řízení II.) nebylo přiznáno postavení účastníka v řízení o výjimce. Rozhodnutí o udělení výjimky je podle žalobce nedostatečně odůvodněno.

Žalobce dále namítá neúplnost a nepřehlednost projektové dokumentace, jejíž nedostatky nebyly podle žalobce odstraněny. V důsledku toho byl žalobce nepřiměřeně zatěžován, neboť se musel neustále dostavovat na stavební úřad a seznamovat se s podklady, přičemž řízení je vedeno již více než 2 roky, tedy po nepřiměřeně dlouhou dobu.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že umístění předmětné stavby je v souladu s územním plánem města Napajedla. Pokud jde o poukaz žalobce na § 21 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., k tomu žalovaný uvádí, že stavba byla umístěna nejvhodnějším možným způsobem bez možnosti alternativního řešení. Ani z hlediska hluku a imisí nemůže mít stavba vzhledem k dopravnímu zatížení v lokalitě na dané území významný vliv. Povolením výjimky nemohou být žalobcova práva dotčena.

K otázce kvality bydlení žalovaný uvádí, že předmětná stavba byla posouzena příslušným orgánem, který svůj souhlas podmínil zkušebním provozem; v případě překročení hygienických limitů hluku mají být provedena dodatečná protihluková opatření. Délku zkušebního provozu žalovaný považuje za přiměřenou.

K námitce ohledně nedostatků projektové dokumentace žalovaný uvádí, že její nesprávnosti nemohou vést k pochybnostem o tom, o jakou stavbu se jedná.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osoba zúčastněná na řízení I. má námitky žalobce za nedůvodné. Zdůrazňuje, že stavba garáže a dílny bude vzdálena přibližně 20 metrů od domu žalobce a bude od něj oddělena rodinným domem stavebníka s výškou přesahující stavbu garáže a dílny.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2003 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě předně namítal nedostatečné vypořádání jeho námitek uplatněných v průběhu správního řízení (spojeného územního a stavebního řízení) a v této souvislosti také vadu řízení spočívající v tom, že nebyl účastníkem (spolu s osobou zúčastněnou na řízení II.) řízení o výjimce.

Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

Ve vztahu k posuzované věci je podstatné i dostatečné odůvodnění rozhodnutí o výjimce z požadavku § 21 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť rozhodnutí o výjimce není správním rozhodnutím, jež by bylo samostatně přezkoumatelné ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. „*Jakkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samostatné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by se již na základě samostatného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit, anebo se naopak musel uskutečnit v jiné podobě, než pro kterou byla požadována výjimka, resp. se vůbec uskutečnit nemohl. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole...Rozhodnutím o výjimce tak v převážné většině případů nedochází ke konečnému zásahu do práv účastníků. Z pohledu teorie se jedná o subsumovaný správní akt, který se svou povahou podobá závazným stanoviskům, vydávaným podle ustanovení § 149 správního řádu (srovnej rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č.j. 2 As 75/2009–113). Teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o povolení výjimky usiluje, je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č.j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS).*

Soud tak může rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu přezkoumat až po vydání správního rozhodnutí v navazujícím řízení. V rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým tak musí obstát i rozhodnutí o výjimce, jako jeden z jeho podkladových správních aktů.

Vztaženo k nyní posuzované věci, tímto správním rozhodnutím je napadené rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž byla povolena stavba dílny, jež má sloužit jako provozovna pro mechanickou opravu a servis osobních automobilů (str. 1 prvostupňového rozhodnutí). Z rozhodnutí o výjimce, z něhož správní orgány obou stupňů vycházely, vyplývá, že stavebníkovi byla povolena výjimka z § 21 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro umístění stavby, která má sloužit jako stavba pro podnikatelskou činnost, a to jako provozovna pro mechanickou opravu a servis osobních automobilů, která bude mít zastavěnou plochu 128 m². Tato stavba svými parametry přesahuje limity vyplývající z citované vyhlášky ve spojení se stavebním zákonem, který umožňuje na pozemku stavby pro bydlení a rodinnou rekreaci umístit stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² a do 5 metrů výšky s jedním nadzemním podlažím.

Žalobce (spolu s osobou na řízení zúčastněnou II.) svými námitkami (jak bude rozvedeno níže) ve správním řízení brojil proti umístění stavby v dané lokalitě a poukazoval na její dopad na kvalitu bydlení ve svém rodinném domě. Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že žalobce nebyl účastníkem řízení o výjimce a proti jejímu udělení rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 6.6.2011,

č.j. SÚ/11/3216/K, brojil z pozice opomenutého účastníka řízení odvoláním, nicméně jeho odvolání bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13.9.2011, č.j. KUZL 66765/2011, sp. zn. KUSP 54798/2011 ÚP-No, jako nepřipustné zamítnuto. Žalovaný nedovodil možnost přímého dotčení práv žalobce (a osoby zúčastněné na řízení II.), neboť podle žalovaného bude stavba dílny umístěna 17 metrů od pozemku žalobce a bude od něj oddělena rodinným domem stavebníka.

Pokud jde o odůvodnění samotné výjimky stavebním úřadem, to vychází jednak z důvodů podané žádosti a dále ze zhodnocení poměrů dané lokality. Stavebník svoji žádost odůvodnil tím, že dílna bude jeho jediným předpokládaným zdrojem příjmu, přičemž nevlastní jinou vhodnou nemovitost, v níž by mohl svoji podnikatelskou činnost vykonávat. Stavebník hodlá výstavbou dílny řešit svoji tíživou ekonomickou situaci. Stavební úřad vyhovění žádosti odůvodnil tím, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. Stavba se nachází v ploše, kde je podmíněně přípustná, neboť se jedná o stavbu a zařízení služeb výrobních a nevýrobních. Současně se v daném území nenabízí vhodnější alternativní řešení. Ke stavbě se všechny povolující orgány územního řízení vyjádřily kladně. Podle stavebního úřadu stavba zároveň nepřekračuje svým umístěním rozsah hlavní funkce – bydlení v rodinných domech, jelikož se v této funkční ploše podobné stavby nevyskytují a drtivou převahu zde mají rodinné domy. Takové odůvodnění udělení výjimky podle zdejšího soudu ještě splňuje kritérium přezkoumatelnosti.

Pokud jde o účastenství v řízení o udělení výjimky (§ 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), to se řídí obecným pravidlem, že účastníkem řízení je mimo jiné ten, jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím zkrácen ve svých právech, dokud se neprokáže opak.

Zdejší soud má za to, že žalobci coby vlastníku sousedního pozemku a na něm stojícího rodinného domu vedle pozemku, na němž byla umístěna a povolena dílna, jež co do zastavěné plochy bude překračovat požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., jež slouží mimo jiné i k zachování kvality prostředí, svědčilo účastenství v řízení o udělení výjimky. Umístění stavby tohoto typu a výměry nepochybně zasáhne do stávajících poměrů v dané lokalitě, a proto může potenciálně zasáhnout i do práv žalobce. Stavební úřad a žalovaný tak pochybili, pokud v řízení o udělení výjimky účastenství žalobce (a osoby zúčastněné na řízení II.) nepřipustili.

Bez ohledu na právě uvedené však žalobce nebyl zkrácen na svých právech uplatňovat proti stavebnímu záměru své námitky v navazujícím řízení a možné dopady stavby do práv žalobce věcně posouzeny byly.

Jak vyplývá z § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umisťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Jak dále vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, či ze dne 1.11.2012, č.j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, pohoda bydlení (kvalita prostředí) je dána zejména kvalitou

jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Nejvyšší správní soud však současně upozorňuje, že „*Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality...*“ (rozsudek ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS). „*Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umístěvané stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 7 As 54/2011-85).

Pokud jde o dopad stavby do práv žalobce, tu správní orgány obou stupňů vycházely jednak z charakteru lokality a povahy provozovny – kdy se má jednat o relativně malou dílnu s jedním pracovníkem určenou pro mechanické opravy automobilů, a dále z toho, že tato stavba bude umístěna nejen 17 metrů od společné hranice pozemků stavebníka a žalobce (bude umístěna vedle domu stavebníka na nejvzdálenějším místě od nemovitosti žalobce), ale nadto bude od rodinného domu žalobce oddělena rodinným domem stavebníka. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, žalobce na dílnu ze svého rodinného domu nebude vidět. Tyto skutečnosti přitom žalobce v žalobě nikterak nezpochybňuje a omezuje se na žalobní body, v nichž vytýká nedostatečné vypořádání jeho námitek.

Pokud jde o posouzení souladu stavby s regulativy územního plánu schváleného zastupitelstvem města Napajedla usnesením č. 48/6/2002 ze dne 17.6.2002 (jehož závazná část byla vyhlášena vyhláškou č. 6/2002, o závazných částech územního plánu města Napajedla s účinností od 24.6.2002), stavební úřad dovodil, že předmětná stavba je součástí plochy bydlení v rodinných domech a je v této ploše podmíněně přípustná, neboť spadá mezi tzv. stavby a zařízení služeb výrobních a nevýrobních. Stavební úřad dále uvedl, že alternativní řešení v daném případě není možné, neboť stavebník kromě svého pozemku a rodinného domu nemá ve vlastnictví v daném území jiný pozemek nebo stavbu, kde by mohl předmětnou dílnu vybudovat a provozovat. Umístění předmětné stavby na hranici funkční plochy v blízkosti fotbalového hřiště a velkého parkoviště lze podle stavebního úřadu považovat za nejvhodnější řešení pro umístění stavby v daném území. Stavební úřad dále uvedl, že stavba dílny je opticky i stavebně oddělena od ostatních staveb v území, přičemž co se týká domu žalobce, ten je oddělen rodinným domem stavebníka, jakož i stavbou dvojgaráže žalobce. Stavba nebude

pozorovatelná ze žádného okna ostatních staveb pro bydlení, vyjma oken rodinného domu stavebníka. V předmětné funkční ploše nepřekračuje stavba svým umístěním rozsah hlavní funkce, když se v dotčené funkční ploše podobné stavby nevyskytují a převažují stavby rodinných domů. Stavební úřad dále uvedl, že v důsledku provozu stavby nelze očekávat nárůst dopravy v území, když se má jednat o relativně malou dílnu s jedním pracovníkem.

Není tak důvodná námitka, že nebyla dostatečně vypořádána otázka souladu stavby s regulativy územního plánu města Napajedla.

V souvislosti s námitkami týkajícími se zvýšeného provozu, exhalací a hluku, jejichž vypořádání má žalobce také za nedostatečné, žalovaný uvedl, že dané území je ovlivněno hlukem z dopravy na silnici I/55, jakož i ze železniční dopravy na nedaleké železnici, přičemž s ohledem na počet vozidel projíždějící denně po těchto komunikacích nelze očekávat významný vliv stavby a jejího provozu na dané území. K tvrzení žalobce, že stavba je umístěna na hranici plochy pro sport a rekreaci, správní orgány obou stupňů konstatovaly, že nelze spatřovat jakoukoli kolizi mezi umístěním stavby či jejím následným provozem a využitím sousedního sportovního areálu, a to i s ohledem na hluk ze sportovního areálu a přilehlé ulice. Posuzovaná stavba nemůže podle správních orgánů způsobit zhoršení stávajícího stavu.

Stavební úřad dále uvedl, že stavba splňuje požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, závazných souhlasných stanovisek dotčených orgánů, jakož i závazných technických norem. Podle stavebního úřadu z kladných závazných stanovisek dotčených orgánů, garantujících soulad stavby se zákony a právními předpisy, vyplývá, že nedojde ke zhoršení životního prostředí v místě stavby a jejím okolí vlivem překročení závazným limitů hluku a látek znečišťujících ovzduší ani k překročení imisí nad míru přiměřenou poměrům. Co se týká dodržení přípustných limitů hluku, stavební úřad odkázal na hlukovou studii (hluková studie vypracovaná dne 19.9.2013 společností Centrum stavebního inženýrství, a.s., včetně dodatku ze dne 20.9.2013), podle níž nedojde k překročení závazných limitů ve venkovním prostoru. Za účelem ověření míry hluku nadto stavební úřad uložil zkušební provoz, na jehož základě má být rozhodnuto o uvedení stavby do trvalého užívání (str. 21 prvostupňového rozhodnutí).

K témuž závěru se přiklonil žalovaný a uvedl, že se navrhovaná stavba nedotkne osobnostních práv žalobce ani práva na soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Podle žalovaného nelze v souvislé zástavbě téměř v centru města vyloučit určitý vliv jednotlivých staveb na okolní pozemky či stavby. Podstatné podle žalovaného je, aby míra tohoto vlivu nebyla neúnosná; zvláště v urbanizovaném území a v souvislé zástavbě nelze vyloučit určitý vliv jednotlivých staveb a jejich umístění na okolní pozemky či stavby, podstatné je, aby míra tohoto vlivu nebyla neúnosná, což v daném případě s ohledem na rozsah povolované stavby, navrhovaný způsob užívání a vzdálenost stavby od okolních staveb na sousedních pozemcích nelze předpokládat. Žalobce také v průběhu správního řízení vznesl námitku týkající se podmínek provozu dílny (provoz dílny má podle rozhodnutí stavebního úřadu probíhat pouze v denní dobu od 8:00 do 16:00 a

stavebník má práce v dílně provádět sám). Žalovaný k tomu uvedl, že určení pracovní doby je nadbytečné, neboť důležitější je stanovení takových podmínek, aby nedocházelo k obtěžování okolí nad přípustnou míru, jak učinil v podmínkách pro užívání stavby stavební úřad, přičemž k ověření podmínek by mělo dojít v průběhu zkušebního provozu.

Uvedené závěry jsou s ohledem na povahu a umístění stavby ve vztahu k rodinnému domu žalobce zcela správné. Není tak důvodná námitka, že by se námitkami týkajícími se dopadu stavby do veřejných subjektivních práv žalobce stavební úřad a žalovaný nedostatečně zabývali; ostatně konkrétnější věcné argumenty vyvracející správnost úvah stavebního úřadu a žalovaného žalobce v žalobě nepřináší. Stavební úřad naopak také tím, že v prvostupňovém rozhodnutí podmínil povolení užívání stavby vyhodnocením zkušebního provozu, dostatečně zajistil, aby poměry v dané lokalitě nebyly narušeny (zejména co do hluku) nad míru přiměřenou poměrům. Z výše uvedeného je zřejmé, že stavba nezasahuje nad míru přiměřenou poměrům do stávající kvality prostředí dané lokality města Napajedla, a s ohledem na její vzdálenost od rodinného domu žalobce a na to, že je od něj oddělena rodinným domem stavebníka, nezasáhne ani do pohody bydlení žalobce nad míru přiměřenou stávajícím poměrům. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že doba zkušebního provozu šesti měsíců je nepřiměřená a neodůvodněná, tak nijak v žalobě nespecifikoval, z jakých důvodů má takto stanovenou dobu za nepřiměřenou. Z takto formulované námitky není vůbec zřejmé, jakým způsobem se týká subjektivních veřejných práv žalobce. Pokud jde o odůvodnění délky zkušebního provozu, zdejší soud odkazuje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, a sice že dobu trvání zkušebního provozu projednal stavební úřad se stavebníkem, a přestože žalovanému nejsou známy důvody stanovené délky zkušebního provozu, lze se domnívat, že lhůta reflektuje různorodost prací prováděných v dílně a klimatických podmínek, za kterých lze akustická měření provádět. Dle žalovaného lze dostatečnost lhůty dovozovat i z toho, že měření ve zkušebním provozu mají jednoznačně prokázat dodržení hygienických požadavků, případně nutnost přijetí případných technických či jiných opatření. Žalovaný tak vlastní úvahou doplnil argumentaci stavebního úřadu a na takovém postupu zdejší soud žádnou vadu, jež by nezákonným způsobem zasáhla do práv žalobce, neshledává.

Pokud jde o námitku, že umístěním a povolením stavby dojde též ke snížení tržní hodnoty nemovitostí žalobce, stavební úřad uvedl, že toto tvrzení není nijak podloženo, a naopak může dojít ke zhodnocení v souvislosti s blízkostí předmětné stavby a poskytovanými službami obyvatelům daného území. Taktéž žalovaný uvedl, že snížení tržní hodnoty nemovitosti namítá žalobce obecně a že vzhledem k umístění navrhované stavby, jejímu hlukovému a vizuálnímu oddělení od nemovitosti žalobce, vzdálenosti navrhované stavby od pozemku žalobce i z důvodu, že se jedná o malou dílnu určenou pouze pro jednoho zaměstnance, umístěním a povolením stavby nedojde k takovému zhoršení okolí bydlení žalobce, které by mělo vliv na tržní cenu jeho nemovitosti. I námitka snížení tržní hodnoty nemovitostí žalobce tak byla řádně vypořádána.

Pokud jde o vypořádání námítky týkající se architektonického vzhledu stavby, stavební úřad uvedl, že předmětná stavba se nachází v památkové zóně Napajedla a bylo na ni vydáno kladné závazné stanovisko dotčeného orgánu a souhlasné vyjádření městského architekta. Podle stavebního úřadu provedení ploché střechy žádný hodnotný architektonický řád nenarušuje. Zdejší tak soud má vypořádání i této námítky za dostatečné.

Co se týká namítaných nedostatků projektové dokumentace, jež dle žalobce nebyly ani po uplatněných námitkách odstraněny, a nedošlo ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak žalobce blíže neuvádí, o jaké nedostatky projektové dokumentace se má jednat a v čem se skutkový stav (tu má žalobce na mysli pravděpodobně provedení stavby) liší od projektové dokumentace. K takto obecně formulované námitce proto soud odkazuje na argumentaci žalovaného, že pokud stavební úřad dostatečně nepřezkoumá podanou žádost a teprve v průběhu řízení stavebníka několikrát vyzývá k odstranění zjištěných nedostatků, a následně opakovaně seznamuje účastníky řízení s upravenými či doplněnými podklady pro rozhodnutí, dochází ke zbytečnému zatěžování účastníků řízení. Takový postup je dle žalovaného nesprávný, avšak není důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Z této situace žalobce též dovozoval porušení „principu proporcionality“, k čemuž žalovaný uvedl, že účastníci byli oprávněni uplatňovat námítky proti projednávanému záměru v rozsahu, v jakém je jejich právo přímo dotčeno, o čemž byl žalobce poučen. Soud se s uvedenou argumentací ztotožňuje s tím, že nutnost opakovaného dostavování se na stavební úřad za účelem seznámení se s dokumentací nemůže být bez dalšího důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Jestliže žalobce namítá, že řízení o umístění a povolení předmětné stavby je vedeno více než dva roky, soud k tomu uvádí, že na obranu proti nečinnosti správního orgánu mohl žalobce využít odpovídající prostředky obrany (§ 80 správního řádu).

Žalobce dále v průběhu správního řízení namítal, že závazná stanoviska dotčených orgánů byla vydána k projektové dokumentaci na novostavbu garáže; předmětem posuzování stavby dotčeným orgánem tak nebyla projektová dokumentace totožná s tou, která byla předložena v rámci řízení zahájeného podáním žádosti dne 4.12.2012.

Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že dne 21.7.2014 obdržel Městský úřad Otrokovice, odbor životního prostředí, žádost stavebníka o koordinované závazné stanovisko k projektové dokumentaci a dne 21.10.2014 bylo Městským úřadem Otrokovice, odborem životního prostředí, vydáno koordinované závazné stanovisko č.j. OŽP/32286/2014/KSE, jež obsahuje mj. též stanovisko týkající se ochrany dotčených veřejných zájmů dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Stejně tak žalovaný poukázal na souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 10.10.2013 a stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Otrokovice ze dne 30.8.2013, č.j. OŽP/36045/2013/KSE. Takové vypořádání předmětné námítky odkazem na pro věc relevantní stanoviska dotčených orgánů má zdejší soud za zcela dostačující.

Konečně namítal-li žalobce v žalobě, že správní rozhodnutí jsou nicotná, neuvedl žádné důvody, z nichž tento svůj závěr dovozuje. Soud však žádnou vadu, jež by měla za následek nicotnost rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, neshledal. Především nelze konstatovat, že by správní orgány nebyly k vydání svých rozhodnutí vůbec věcně příslušné či že by rozhodnutí nebylo vůbec možné považovat za správní rozhodnutí (§ 77 odst. 1 správního řádu). Zdejší soud též neshledal jakoukoli vnitřní rozpornost či právní nebo faktickou neuskutečnitelnost správních rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005 č.j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS).

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů se s námitkami žalobce přesvědčivým způsobem ve svých rozhodnutích vypořádaly a při přezkumu jejich rozhodnutí soud neshledal přítomnost vad, jež by měly za následek nezákonnost těchto rozhodnutí. Rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného neodporují správnímu řádu ani stavebnímu zákonu a vyhlášce č. 501/2006 Sb., jak v žalobě namítal žalobce. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu